

Su Tunç

HATIRLA!

Bir
savcının
anıları

—
Polisiye
Gerilim
—

Hatırla!
Bir Savcının Anıları

HATIRLA!

Bir Savcının Anıları

Yazan: Su Tunç

Editör: Hülya Balcı

Yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Şubat 2020 / ISBN 978-605-09-7035-7

Sertifika no: 11940

Kapak tasarımı: Feyza Filiz

Kapak görseli: Matrosov / iStock / Getty Images Plus

Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnş. San. Tic. A.Ş.

Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. 2622 Sk.

Güven İş Merkezi, No: 6/13 Bağcılar - İSTANBUL

Tel. (212) 446 05 99

Sertifika No: 20699

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3 Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Hatırla!

Bir Savcının Anıları

Su Tunç

* Bu romanda adı geçen kişi ve kurumlar tamamen hayal ürünüdür.

1. bölüm
Sonun başlangıcı, 1999

EBEVEYN KATİLİNİN KAÇIRDIĞI ÇOCUKLAR
BULUNDU!

İstanbul'un Kartal ve Pendik ilçelerinde gerçekleşen on cinayetinin faili, aynı zamanda ülke tarihinin en azılı seri katili olarak bilinen Savaş kod adlı caninin –halkın ve gazetecilerin taktığı isimle Ebeveyn Katili'nin– aylardır esir tuttuğu iki çocuk, başsavcılık ve emniyet güçleri tarafından gerçekleştirilen baskında kurtarıldı.

CANI KATİL KAÇTI!

Toplamda beş anne babayı öldüren Ebeveyn Katili ise emniyet güçlerinin elinden kaçmayı başardı. Cani katilin elinden kurtarılan İ. G.'ye (16) olaydan hemen sonra yapılan sağlık taramasında herhangi bir probleme rastlanmadığı bildirilirken, katilin elinde tuttuğu bir diğer çocuk olan N. A. T.'nin (10) tedavisinin sürdüğü açıklandı. Şimdi tüm Türkiye merakla İ. G. ve N. A. T.'nin Ebeveyn Katili hakkında vereceği bilgileri bekliyor.

20 yıl sonra
14 Ocak 2019

2. bölüm

Ulusun en gözde anchorman'ıyla burun buruna

“Meteoroloji tahminleri uyarınca bugün ve önümüzdeki üç gün kar fırtınası beklendiğinden kazaları önlemek amacıyla vatandaşlarımızın toplu taşıma araçlarını tercih etmeleri önemle rica olunur.”

İstanbul'da bütün radyo ve televizyon kanalları bu sabah aynı şeyi söylüyordu.

Uyarıları dinlemeyip arabasına binmediğine pişman-
dı. Normal günlerde bile dik yokuşları aratmayan Yakacık
Tepesi'ni zar zor tırmanan adliye servisi yolda kalmıştı. Adli-
ye çalışanlarına kısa mesaj çekerek durumu haber vermişler-
di. O da mecburen otobüse binmek zorunda kalmıştı.

Tipiden göz gözü görmüyordu. Yakacık-Kartal otobüsü,
ipini koparmış vahşi bir hayvan gibi son sürat bayır aşağı
iniyor, tıka basa dolu otobüsteki yolcular her dur kalkta sağa
sola savruluyorlardı.

Bugün böyle başlamamalıydı.

Ethem, uzun boyunun avantajıyla kendine tutunacak
yer bulmuştu. Onun kadar avantajlı olmayan iki ortaokul
öğrencisi kızla orta yaşlı bir kadın çareyi Ethem'in uzun gri
paltosuna asılmakta bulmuşlardı. Ethem ister istemez ken-
dini ona tutunan üç kişinin de güvenliğinden sorumlu his-
sediyor, otobüs buz tutmuş yollarda yalpalayarak ilerlerken
mümkün olduğunca hareketsiz durmaya çalışıyordu. Yap-
tığı, fiziğin temel kurallarından cismin eylemsizlik ilkesi-

ne aykırıydı. Ancak buldukları otobüs durumu itibariyle zaten tüm fizik, kimya, biyoloji, hatta felsefe kurallarından tamamen azade olduğundan Ethem'in bu fedakâr davranışı göze çarpmıyordu.

Ne var ki Ethem, Adalet Sarayı durağına yaklaştıkları sırada artık evrenin kanunlarına daha fazla karşı koyamadı; kapının önündeki kalabalığı aşip otobüsten sağ salim inebilmek için harekete geçmesi gereken zamanı hesaplamaya çalışırken otobüsün ani manevrasıyla paltosuna tutunan üç kişiyi de beraberinde sürükleyerek yere kapaklandı.

Düşmemek için can havliyle ellerini sağa sola savururken de yolculuk boyunca istifini bozmadan tek eliyle akıllı telefonundan bir şeyler izleyen adama çarpmış, adamın telefonunu yere düşürmüştü.

Otobüsün çamur içindeki zeminine yapışıp kalan telefonla burun burunaydı şimdi. Kanal E'nin sunucusu, Türkiye'nin en ünlü araştırmacı gazetecisi Utku Güven ateş saçan kahverengi gözleri ve başarıyla geriye yatırılmış koyu sarı saçlarıyla telefonun ekranından ona bakıyor, hararetli –Ethem'e göre bir o kadar da yapmacık– bir tavırla el kol hareketleri yapıyordu.

Adam, bir önceki akşamın ana haber bültenini izliyor olmalıydı. Ayağa kalkıp telefonu yerden almak için uzandığı o kısa sürede ekrana bir kez daha baktı. Haber bülteninin alt bandında "EBEVEYN KATİLİ DÖNDÜ! 20 YIL SONRA İLK ÇİFTE CİNAYET!" yazıyordu.

Özür dileyerek telefonu adama verdi ve Asya Adalet Sarayı durağında indi.

3. bölüm

Aynı bina, farklı büro

Geniş, yuvarlak bir avlunun etrafını saran heybetli binalar, birbirlerini hafif bir baş hareketiyle veya ağızlarından buharlar çıkara çıkara selamlayan memurlar, duruşmalarına erkenden gelen heyecanlı müvekkiller ve avluda –özellikle de yemekhane kısmına yakın olan tarafında– dolanan kedilerle Adalet Sarayı her günkü gibiydi. Ethem beş yıl boyunca her hafta içi, hatta gerek olduğunda ve nöbet zamanlarında hafta sonu da, insana kendini adaletin karşısında bir toz bulutu olduğunu hissettiren bu devasa binaların arasından geçip gitmişti.

Bugün farklı.

Mahkeme salonlarının bulunduğu bölümü ve adli tabipliği es geçerek dosdoğru avlunun sonundaki başsavcılık binasına doğru yürüdü. Daire şeklindeki genişçe avluyu daireler çizerek temizleyen iki tekerlekli kar arabasının yanından geçti ve üzerinde büyük harflerle “ASYA ADALET SARAYI CUMHURİYET BAŞSAVCILIĞI” yazan binanın girişindeki mermer merdivenleri tırmandı.

“Hoş geldiniz Ethem Bey” dedi girişteki güvenlik görevlisi Ethem X-ray cihazından geçtiği sırada. Ethem, soğuktan kızaran burnunu çekip adama hafif bir baş hareketiyle selam verdi.

Binanın girişinde geniş, mermer bir avlu bulunuyordu. Avlunun bir tarafında veznelere, diğer tarafında ise sıra sıra sandalyeler vardı. Şimdi bomboş olan avlu, birkaç saat içinde şikâyet dilekçelerini savcılara iletmek isteyenlerle dolup taşacaktı.

Avlunun sonunda geniş mermer koridor ikiye ayrılıyordu. Ethem, yılların getirdiği alışkanlıkla sola dönmüş, ha-

tasını ancak Örgütlü Kaçakçılık ve Mali Suçlar Soruşturma Bürosu'nun iki kanatlı ahşap giriş kapısına vardığında anlamıştı. Görünmez bir komutandan emir almış bir er gibi aniden arkasına döndü ve bu kez sağa doğru yürümeye başladı. Koridorun öteki ucuna geldiğinde yavaşça beresini çıkartıp çift kanatlı kapının üzerinde yazan yazıyı okudu: "Cinayet Soruşturmaları Bürosu."

Derin bir nefes alıp bürodan içeri girdi.

İşte başlıyoruz.

4. bölüm

Cinayet Soruşturmaları Bürosu'nda ilk gün

Bürodan içeri girdiğinde Ethem'i büronun getir götür işlerini yapan Melek Hanım karşıladı. Kırk yaşlarındaydı. Esmerdi. İri, yuvarlak gözleriyle Ethem'i şöyle bir süzdü. Kim olduğunu çıkartmaya çalışıyordu. Ethem açıklama yapmadan kadının kendisi hakkında bir yargıya varmasını bekledi.

"Siz yeni gelen savcı mısınız?" diye sordu kadın sonunda. Ethem başını hafifçe sallamakla yetindi.

"Herkes Erkan Bey'in odasında" dedi kadın başıyla büronun uzun ince koridorundaki bir odayı işaret ederek.

Ethem, Melek Hanım'ın gösterdiği odanın kapısını tıklattı. İçeriden "Gir" sesi gelince kapıyı açtı.

Büroya bağlı savcılar, başsavcı vekili Erkan Kurt'un masasının önünde sıralanan deri koltuklara kurulmuşlardı. Ethem içeri girince başlar ona doğru çevrildi.

"Biz de senden bahsediyorduk" dedi Kurt kaşlarını kaldırarak. İki eliyle masasına dayanmıştı. Gri saçları dağınık ve

hafif uzundu. Gözlerinin altı torba torbaydı. Bezgin duruşuna rağmen yorgun mavi gözlerinin ardında gençliğinden kalma bir parıltı belli belirsiz fark ediliyordu.

Ethem saatine baktı; sekizi beş geçiyordu. Beş dakika gecikmişti. Asya Adalet Sarayı'nda görev aldığı beş yıl boyunca hiç geç kalmamıştı; bugün hariç.

Tam da bugün...

Odadan içeri birkaç adım attı.

“Kusura bakmayın, toplu taşımayla gelmek zorunda kaldım. Malum, hava şartla...”

Kurt, Ethem'e dik dik baktı: “Kaçta gelirsen gel, sikimde değil.”

Kurt'un bildiğini okuyan ve sözünü esirgemeyen bir savcı olduğunu cümle âlem bilirdi ancak Ethem yine de aldığı cevap karşısında irkilmişti.

“Oturabilir miyim?” diye sordu sağ elinin işaretparmağıyla boştaki deri koltuğu göstererek.

“Neden?”

Ethem, Kurt'un sorusuna soruyla cevap vermesini beklemiyordu. Kaşlarını kaldırarak:

“Çünkü artık bu büronun savcısıyım.”

Kurt elini birkaç günlük kirli sakalında gezdirdi: “Ben de onu merak ediyorum. Atama zamanı değil, bayram değil seyyran değil. Seni hop diye neden buraya tayin ettiler?”

Ethem ciddileşmişti. Aniden bu büroya atandığı doğrudu. Gelişi şerefine şampanya patlatmalarını beklemiyordu ancak bu denli soğuk bir tepkiyle karşılaşacağını da tahmin etmemişti.

“Bu konu benim bilgim dahilinde değil. Dilerseniz üstleirimle konuşabilirsiniz.”

“Konuştum konuştum. Ama talimat direkt Adalet Bakanlığ'ından gelmiş. Kim var senin arkanda? Kimsin sen?”

Ethem, Kurt'un diğer sözlerini es geçerek son sorusuna

cevap vermeyi yeğledi. Başını hafifçe öne eğdi: “Ethem Boz, cumhuriyet savcısı.”

Kurt oflayarak iki elini saçlarında gezdirdi. Odadaki diğer iki savcı Kurt ve Ethem arasındaki atışmayı kuruldukları koltuklardan tenis maçı izler gibi izliyorlardı.

“Seni bana sabrımı sınamak için mi gönderdiler oğlum? Bu tiple, bu tavırlarla neden savcı oldun sen? Git, artist seçmelerine katıl. Burası seni hayli hayli aşar. Bak, burada üç savcı çalışır. Bu büro var olduğundan beri durum böyle. Bizim başka bir savcı için odamız yok.”

“Savcım” dedi Ethem, Erkan Kurt’a hitaben. Yeniden konuşmaya başladığında sesinin alçak perdeden çıktığını fark etti. Bilinçsiz yaptığı bir şeydi bu. Kendi hakkında –önemsiz olsa bile– bir bilgiyi açıklar veya hissettiği herhangi bir duyguyu tasvir etmeye çalışırken sesi garipleşirdi.

“Benim Hukuk Fakültesi’ne başlama amacım, bir gün bu büroda yer almak iç...”

“Dingil.”

Ethem cümlesini tamamlama fırsatı bulamadan Kurt lafa atlamıştı. Ethem soran gözlerle Kurt’a bakıyordu şimdi.

“He, evet, dingil dedim. Alındıysan bak, kapı orada. Oğlum sen burayı oyun parkı filan mı zannediyorsun? Cinayet Soruşturmaları Bürosu burası. Yeri geldiğinde onlarca ipsiz sapsızla muhatap oluyoruz. Diğer büroların koridorları işlerini yaptırmak için yalvaran vatandaşlarla dolu, değil mi? Her sabah savcılarının odalarının önünde kuyruğa girerler dilekçelerini kabul ettirebilmek için. Bizim büroda tek kişi bile olmadığını fark etmedin mi? Çünkü bizim işimiz insanlarla değil, *ölülerle*. Göğsüne gelen tek kurşunla öldürülen beş yaşındaki çocuğunun katilini arayan ana gelir aşındırır kapımızı, kim vurduya giden oğlunun ardından gözyaşı döken adam uğrar arada sırada, o kadar. Sen mali suçlardan gelmişsin. Öyle patronundan para aşırın muhasebeciyi

azarlamaya benzemez burası. Elin katiliyle uğraşıp durursun sabah akşam. Gecemiz gündüzümüz yoktur bizim. Anlayacağın dilde konuşayım; senin gibi artist kılıklılara burada yer yok.”

Ethem cevap vermedi. Söyleyecek sözü olmadığı zamanlarda laf olsun diye konuşmaktan hoşlanmazdı. Kurt birkaç saniye daha dik dik Ethem'e baktıktan sonra gözlerini devirdi. Usanmış görünüyordu.

“Seni benim kâtibin yanına alacağız. Oraya bir masa eklettim. Ha, senin kâtibin de yok. Sıçtığımın adliyesinde sana kâtip bulamadılar. Biri atanana kadar senin işlere de o bakacak” dedi ve deminden beri Kurt ve Ethem'in arasında geçen ve fazlasıyla monoloğu andıran konuşmayı sessizce dinleyen iki savcıya döndü:

“Esin Hanım, Nuri Bey, sizlere de kolay gelsin. Soruşturmanızda bir gelişme olursa haber verirsiniz.”

5. bölüm

Her şey yeni başlıyor

Ethem, Kurt'un odasından çıktıktan sonra bir süre kordorda öylece durdu. Bir yandan da içinden tekrar ediyordu:

Erkan Kurt, 47 yaşında. Başsavcı vekili. Lakabı “Kurt”. 20 yıl önce Cinayet Soruşturmaları Bürosu'nun açılmasına öncülük etti. Sırasıyla Kayseri, Bolu, Muş ve Şırnak'ta görev yaptıktan sonra, dört yıl önce aynı büroya başsavcı vekili olarak atandı. Bekâr, çocuğu yok. Genelde öğünlerini tek başına yiyor. Sosyal içici.

Esin Akar, 38 yaşında. Evli, iki çocuğu var. Daha önce Aile İçişiddet Bürosu'nda çalıştı. Önümüzdeki haziran bu bi-

rimdeki üçüncü yılını dolduracak. Boş zamanlarını pilates yaparak ve çocuklarıyla ilgilenerek değerlendiriyor.

Nuri Bilen, 41 yaşında. Evli, üç çocuğu var. Altı yıldır bu büroda çalışıyor. Ekip içinde Kurt'a en yakın olan kişi. Ne kadar olabilirse...

Melek Aras, büro görevlisi. 42 yaşında. Bekâr. 20 yıldır bu büroda çalışıyor. Boş zamanlarında kız kardeşi ve yeğeniyle vakit geçiriyor.

Ethem koridorun sonunda, sol tarafta kalan odaya girdi. Artık orası onun odasıydı.

Oda, Kurt'un odasının yarısından biraz daha küçüktü. İçeride yan yana iki ahşap masa, boyları Ethem'le yarışan yan yana üç gri metal dolap ve raflarında sıra sıra dosyalar dizili beyaz, kimliksiz kitaplıklar vardı. Sol taraftaki masada genç bir adam oturuyordu. Ethem'in içeri girdiğini görünce ayağa kalktı.

"Merhaba, hoş geldiniz."

Ziyacan Korkmaz, 32 yaşında. Bekâr. İki yıl önce polislik görevinden ayrılarak kâtip oldu. 8 yıl boyunca terörle mücadele polisi olarak sayısız göreve katıldığı dışında geçmişiyile ilgili fazla bir bilgi yok.

"Hoş bulduk" dedi Ethem evrak çantasını soldaki masanın üzerine koyarken.

"Tayininiz geçen cuma belli olduğundan henüz bilgisayarınız ve isimliğiniz hazır değil. Eğer dilerseniz benim masamı alabilirsiniz."

Ethem, Ziyacan'ı şöyle bir süzdü. Enerjik bir yapısı vardı. Kısa kahverengi saçları, bir seksene yakın boyu, her an harekete hazır dik duruşu, canlı kahverengi gözleri ve açık kumral teniyle bir kâtipten çok bir polisi andırıyordu.

"Gerek yok, iyi böyle" dedi Ethem. Ziyacan öne atılmıştı.

"Bu arada, ben Ziyacan. Ancak dilerseniz bana Ziya diyebilirsiniz."

“Ben de zaten öyle demeyi düşünüyordum” dedi Ethem. Seksenlerden kalma gibi görünen bordo renkteki deri minderli metal sandalyesine yerleşmeye çalışıyordu. Yararı yoktu, ne şekilde oturursa otursun sandalyenin farklı bir tarafı kaba etine batıyordu. Uğraşmayı bırakıp kaderini kabullendi. Boş masasına göz gezdirdi. İçinde kayda değer pek bir şey olmayan odayı inceledi bir süre. Odayı incelemeyi tamamlayınca da pencereden dışarıyı izlemeye koyuldu. Fırtına şiddetini artırmıştı.

Odanın kendine has bir kokusu vardı. Mali Suçlar Bürosu genelde rutubet ve eski kâğıt kokardı. Ethem henüz tanıştığı bu kokunun adını koyamadı. Ancak kokunun onda pek de iyi hisler uyandırdığı söylenemezdi; alabildiğine ağır, boğucu ve kasvetliydi.

Ethem odanın sevimsiz kokusunu içine çektiği sırada kapı hızla açıldı. Gelen Kurt'tu. İçeri birkaç adım attı ve uzak bir noktadan Ziya'nın masasının üzerine bir dosya fırlattı. Masanın üzerinden hızla kayan dosya Ziya'nın göğsüne çarparak durmuştu. Şeffaf dosyanın içinde bir tomar kâğıt, bir de harici bellek vardı.

“Şu öldürülen ebeveynlerin çocuğunun emniyetteki ifadesini temize çek. Allah kahretsin. Elimizdeki tek şey beş yaşındaki bir veledin ağlaya ağlaya verdiği ifade. O da hiçbir bok görmemiş zaten. Yan odada ananı babanı doğruyorlar be velet! Nasıl duymazsın?” dedi Kurt şansına lanet edercesine.

Ethem kaşlarını çatmıştı. Bir kuyuyu andıran karanlık gözlerle Kurt'a bakıyordu. Kurt Ethem'in avına saldırmak üzere pusuda bekleyen vahşi hayvanları andıran bakışından bihaber, kendi kendine söylenmeye devam ediyordu. Ethem, seğirmeye başlayan sağ gözünü gizlemek için yüzünü diğer tarafa çevirdi ve burnundan soluyarak Kurt'un çıkmasını bekledi. Kurt, odadan çıkmak üzereyken bir şey hatırlamış gibi geriye, Ziya'ya döndü:

“Büromuzun jönüyle tanışmışsındır. Artık o da bu soruşturmada yer alacak. Yukarıdan gelen emir o yönde.”

“Tamam Erkan Savcım” dedi Ziya.

Kurt, Ethem’i bilerek görmezden geliyordu. Kurt’un, bürodaki diğer savcılarının, hatta Ziya’nın ona nasıl davrandığı zerre umurunda değildi. Önemli olan soruşturmaya. O soruşturma...

“Sayın savcım, rica etsem soruşturmanın neyle ilgili olduğunu öğrenebilir miyim?” diye sordu ilgiyle.

Kurt şaşırmişti. Odanın kapısını ardından kapatarak içeri birkaç adım yürüdü.

“Senin olan bitenden haberin yok mu? Tüm gazete ve televizyonlar iki haftadır bas bas bağırıyor ‘Ebeveyn Katili döndü’ diye.”

Elbette haberim var. Benim istediğim, hikâyeyi senden işitmek.

“Yirmi yıl sonra işlenen çifte cinayetten bahsediyorsunuz sanırım. Katilin Savaş olduğu kesinleşti mi?”

Kurt ellerini iki yana açtı:

“İnanır mısın? Katilin kim olduğu hakkında kimse bir halt bilmiyor. Gazeteciler hikâye yazmayı seviyor. Zaten yaptıkları tek şey yalan yanlış haberler yapıp ortalığı bulandırmak...”

Kurt’un sözleri yarıda kesilmişti. Telefonu çalıyordu.

“He, Nihat” diye açtı telefonu. Telefonun karşısındaki cinayet büro başkomiseri Nihat Övünç olmalıydı.

Kurt’un yüz ifadesi bir anda değişmişti. Şimdi boş gözler ve yarı açık bir ağızla metal evrak dolaplarına bakıyordu.

“Anladım, kapat. Geliyoruz” dedi ve telefonu kapattı. Kendine gelmiş, boş bakan mavi gözleri yeniden kararlılıkla parıldamaya başlamıştı. Düşünceli görünüyordu. Ziya’ya döndü.

“Ziya yürü, gidiyoruz.”

Ziya dizüstü bilgisayarını apar topar çantasına yerleştirmeye çalıştığı sırada Kurt Ethem’e döndü:

“Toparlan sen de. Olay yerine gidiyoruz. İkinci anne baba da öldürülmüş.”

6. bölüm

Olay yeri

Polisin ilk verdiği bilgiye göre çifte cinayet Kartal sahil şeridindeki bir binanın dördüncü katında, dün gece saat on iki sularında işlenmişti. Öldürülenler, ikisi de diş hekimi olan Ayhan ve Özlem Ergin'di. İki çocukları vardı; on iki yaşındaki Yaren ve dokuz yaşındaki Enes. Enes, annesinin her gün saat sekize kurduğu çalar saatinin sesine uyanmış, ebeveyn odasına gittiğinde anne babasının cesetleriyle karşılaşmıştı.

“Her şey yirmi yıl önceki gibi. Önce erkeği öldürmüş. Olası bir boğuşmayı engellemek için, kadınlar daha *güçsüz* olduğundan” dedi Nihat Başkomiser. Merhumların dairesinin kapısında karşılaşmıştı Kurt'u.

Kurt tek söz etmeden yatak odasına yöneldi. Cesetler oradaydı.

“Kurt geliyor” dedi olay yeri inceleme uzmanı Özlem Ergin'in parçalanmış yüzünden örnek almak için elinde swabla¹ cesedin üzerine eğilmiş olan meslektaşını dürterek. Beyazlara bürünmüş iki adam yerde yatan ölü bedenlerden uzaklaşarak Kurt'un geçmesine izin verdiler.

Kurt, ellerine olay yeri ekibinin uzattığı mavi lateks eldivenleri geçirdi ve sağ işaretparmağını Ayhan Ergin'in boyundaki kesigin etrafında gezdirmeye başladı.

“Bıçakla, tek darbeye öldürmüş” dedi olay yeri inceleme polisi. Kurt cesedin etrafındaki kan gölüne bakıyordu.

1. Swab: Biyolojik örnek almak için kullanılan çubuklar.

Yirmi yıl önce anne babaları gece evlerinde, çocukları uyurken katleden ve tüm çabalara karşın yakalanamayan Ebeveyn Katili tekrar ortaya çıkmış gibidir.

Genç savcı Ethem yeni cinayetleri araştıran savcılık birimine dahil olur.

Onun için katili yakalamak sadece bir iş değil, karanlık geçmişini hatırlamanın ve aydınlatmanın tek yoludur...

Hatırla! tempolu anlatımı, merak uyandıran karakterleri ve hikâyesiyle soluk soluğa okunan bir polisiye...

Su Tunç 1992 yılında Marmaris'te doğdu. İstanbul Bilgi Üniversitesi Medya ve İletişim Sistemleri Bölümü'nü bitirdi. Bu dönemde Brüksel'deki Institut des Hautes Etudes des Communications Sociales'e bir yıllığına Erasmus öğrenci değişimi programıyla gitti. TRT Brüksel'de staj yaptı. Yüksek lisansını bitirmeden Türkiye'ye döndü. Medya ajanslarında metin yazarı olarak çalışmaya başladı. Profesyonel yazarlık hayatına *Kore'de Aşk Mevsimi* adlı romanıyla başladı.

İnceleme editör
KDV'siz
sabit fiyat

₺ 34

ISBN 978-605-09-7035-7

9 786050 970357

Doğan
Kitap